

MĚSTSKÉ DIVADLO MLADÝCH V OSTRAVĚ

STRAKONICKÝ
DUDÁK

STRAKONICKÝ DUDÁK

Režie: J. Jaroš
 Hudba: M. Vyoral
 Kostymy vypravila: S. Čiháková

Výprava: O. Schindler
 Choreografie: A. Kadlecová
 Paruky: M. Míčková

Lesana, panovnice nad lesními
 pannami, polednicemi a divými
 ženami

Květa	lesní panna	X. Dužková
Bělena	lesní panna	L. Naarová
Rosava	lesní panna	J. Třebická
Mihulice	divé ženy	S. Šimberová
Divuka	divé ženy	L. Naarová
Půlnoční duch I a II		J. Třebická
		O. Schindler
		J. Vavroš

Lesní panny, divé ženy

Kalafuna, venkovský muzikant	O. Janda
Kordula, jeho žena	V. Grögrová
Frantík	I. Škapa
Kačenka jejich děti	H. Čočkova
Honzík	P. Černoch
Švanda, mladý dudák	I. Holub
Tomáš, starý dudák	O. Wimmer
Koděra, rychtář ve vsi u Strakonic	J. Vrábl
Šavlička, vojík na dovolené	S. Kramoliš
Trnka, starý hajný	J. Fukala
Dorotka, jeho dcera	Š. Ranošová
Nalejváček, hospodský	P. Zezulka
Franěk	J. Vavroš
Matěj venkovští chasníci	F. Cyprih
Kuba	O. Schindler
Děvče	V. Lišková
Pantaleon Vocilka, bývalý student, teď na cestách	M. Koutný
Král Alenoros, pán zemí neznámých	S. Sohr
Zulika, smutná princezna, jeho dcera	M. Albínová
Alamír, hrdina, její ženich	J. Vrábl
Mikulí, hospodský	K. Ježek
Gulinari	L. Naarová
Vanika posluhovačky v hostinci	J. Třebická
Prodavač	P. Zezulka
Prodavačka	V. Lišková
Dvořanín	F. Labůdek
Oděvec I a II	J. Fukala
	J. Vavroš
Stráž I a II	S. Kramoliš
	O. Schindler

Jevištní stavby vede: M. Ramík

Osvětlení: A. Štěpanda

Přestávka po 4. a 10. obraze

Premiéra: 17. II. 1955

»Peníze jsou pány světa,
 dukát to je pravý rek,
 a co někdy stovka umí,
 to by člověk sotva řek...«

Slova této Šavličkovy písničky plně platila v době, kdy před sto lety psal J. K. Tyl svého »Strakonického dudáka«.

Josef Kajetán Tyl byl vroucí vlastenec, pokrokový Čech a pravdivý básník. Miloval svůj lid a sloužil mu svým uměním. Dovedl jasně vidět, jak vypadá skutečný život a dovedl bojovat o to, aby se tento život stal ještě krásnějším. Znal velkou minulost naší země a věřil v ještě lepší budoucnost našeho národa a lidu. Viděl a věřil pravdivě a proto se stal velkým umělcem, umělcem své doby.

Proto ani ve »Strakonickém dudáku« neutekl mezi pohádkové bytosti a do cizích krajů proto, aby zapomněl na skutečný český život, ale aby naopak tím silněji ukázal na moc a sílu peněz, které pokrývaly i Švandovu povahu a dovedly ho na scesti. Věřil však zároveň v konečné vítězství lidské dobroty nad špatností, lásky nad zlou mocí peněz. Ve »Strakonickém dudáku« vítězí láska Dorotky a Rosavy nad všemi úklady a svody a stává se Švandovi pevnou oporou.

Švanda poznává, že štěstí nenalezne v žocích zlata u cizích mocných vládě, ale v poctivé práci doma a v lásce své Dorotky.

Ve »Strakonickém dudáku« se setkáváme se třemi světy. Jedním z nich je pohádkový svět lesních panen a divých žen. Postavy tohoto světa jsou však obdařeny lidskými vlastnostmi: Rosava není jen divou ženou, ale především matkou, která nade vše miluje svého syna.

Jiným světem je cizí »ideální země«. Je plna nádhery a lesku, ale i krutých a nepřátelských lidí, kteří svou mocí mohou zničit Švandu i Kalafunu a Dorotku.

Nejkrásnějším je svět našich českých lidí. Soudruh Zdeněk Nejedlý o hlavních postavách říká: »Kalafuna — šumař, hudebník, člověk domácí, nemohoucí žít bez rodné půdy, a je-li osudem vyhozen do světa, není pro něho šťastnější chvíle, než může-li si s Dorotkou zahrát a zazpívat písničku »o tom našem dvoře, kde všechno to krákoře«. Vtělená láska k zemi a zdravý kořen národa. Švanda — také hudebník, dudák, ale věčně nespokojený, po nemožném toužící, který je ochoten i čertům pod šibenici hrát, jen aby nasytil tuto touhu po novém a nezvyklém. Symbol české podnikavosti, i když ne vždy dosti reální. Konečně Vocilka — »světový« Čech, načichlý cizinou i přizpůsobivší se cizině, všemi maštní mazaný, prohnaný, jak bývá Čech, když se taktó povede.«

Hrajeme dnes »Strakonického dudáka« proto, aby tento svět Švandů, Dorotek, Kalafunů, Kordul a jiných, svět poctivých českých lidí, zvitězil.